

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **D. Ř.**, narozený X,
bytem X,
zastoupený advokátkou JUDr. Vladimírou Pajerovou,
sídlem Fügnerovo náměstí 1808/3, 120 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2020,
č. j. KUUK/100608/2020/DS/Bou, sp. zn. KUUK/100481/2020/3,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou podanou prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2020, č. j. KUUK/100608/2020/DS/Bou, sp. zn. KUUK/100481/2020/3, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Roudnici nad Labem, odbor dopravy (dále jen „městský úřad“), ze dne 8. 10. 2019, č. j. MURCE/40058/2019, sp. zn. 166/14757/2019/OD/PZ (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

„prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným z nedbalostního spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ve spojení s § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč dle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).

2. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 11. 4. 2019 v 9:15 hodin v úseku 29. kilometru dálnice D8, ve směru jízdy na Ústí nad Labem, jako řidič motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost 130 km/h, když mu byla silničním rychloměrem PolCam PC 2006 naměřena rychlost 155 km/h, po odečtu odchylky rychloměru 5 km tedy byla žalobci naměřena rychlost jízdy 150 km/h. Žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 20 km/h.
3. Současně žalobce navrhoval, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

4. Žalobce v žalobě namítal, že v projednávané věci byl nesprávně zjištěn skutkový stav věci, přičemž správní orgány se nevypořádaly s tvrzeními žalobce a v některých tvrzeních správních orgánů byl zjištěný skutkový stav nesprávně posouzen. Žalobce zdůraznil, že nebylo prokázáno, že by vytýkaný přestupek spáchal on. Zároveň konstatoval, že vlastníkem a provozovatelem předmětného vozidla je společnost Stark distribution SE, IČO 24222828, přičemž předmětné vozidlo je užíváno zaměstnanci společnosti a rodinnými příslušníky a známými žalobce.
5. Žalobce uvedl, že nezpochybňuje překročení nejvyšší dovolené rychlosti shora uvedeným vozidlem, ale zpochybňuje, že se daného přestupku dopustil on. Pokračoval, že z videozáznamu založeného ve správním spise a z fotografií na výstupech rychloměru nelze žalobce s jistotou identifikovat jako řidiče vozidla, který se dopustil shora uvedeného přestupku.
6. Žalobce zpochybnil svědeckou výpověď zasahujícího policisty prap. M., jako přímý důkaz o vině žalobce, jelikož se jedná o tvrzení svědka proti tvrzení žalobce. Podotkl, že v demokratickém právním státě, v němž jsou si všichni lidé rovni, nelze obecně bez dalšího přikládat vyšší váhu výpovědím policistů jako příslušníkům mocenských složek oproti výpovědím jednotlivců, vůči nimž jsou policejní či jiné státní pravomoci vykonávány, k čemuž poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16. Dodal, že pokud proti sobě stojí výpověď policisty a žalobce, nelze upřednostnit výpověď policisty a je nutné aplikovat zásadu *in dubio pro reo* a rozhodnout ve prospěch žalobce. Žalobce poukázal na sníženou věrohodnost výpovědi zasahujícího policisty s ohledem na skutečnost, že svědecká výpověď se konala s odstupem několika měsíců a svědek sám při výslechu přiznal, že se musel se záznamem znovu seznámit.
7. Žalobce dále sdělil, že při sepisování oznámení o přestupku ze dne 11. 4. 2019 došlo k pochybení v důsledku selhání lidského faktoru na straně policisty, když v oznámení o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přestupku v kolonce svědků nebyl nikdo uveden. Vytýkané pochybení žalobce přičítal tomu, že žalobce s řidičem velmi pospíchali a naléhali na policistu, aby přestupek co nejrychleji administrativně zpracoval. Dodal, že policista vyřizoval všechny věci okolo přestupku s žalobcem právě proto, že předmětné vozidlo patřilo společnosti, jejíž statutárním orgánem je žalobce.

8. Žalobce nesouhlasil s hodnocením důkazů žalovaným, jenž uvedl, že bylo možné rozhodnout na základě shodujících se důkazů, a to oznámení o přestupku ze dne 11. 4. 2019, úředního záznamu ze dne 12. 4. 2019 a svědecké výpovědi policisty ze dne 24. 9. 2019. Žalobce podotkl, že úřední záznam byl sepsán až den po sepsání oznámení o přestupku, a tudíž z něj vycházel. Zrovna tak, zasahující policista při své svědecké výpovědi uvedl, že si musel osvěžit paměť přečtením úředního záznamu. Žalobce dovodil, že všechny výše uvedené důkazy vycházely z údajů uvedených v oznámení o přestupku.
9. Žalobce deklaroval, že výpis z jeho evidenční karty řidiče není relevantním důkazem o spáchání přestupku, ale může být brán v potaz toliko při úvahách o výši trestu.
10. Žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož žalovaný porušil zásadu materiální pravdy, když neprokázal najisto totožnost řidiče. Žalovaný podotkl, že jelikož žádný z provedených důkazů neprokázal, že vozidlo skutečně řídil on, měl žalovaný v souladu se zásadou *presumpce nevin*y rozhodnout je v jeho prospěch a žalobce neměl být v souladu s principem *in dubio pro reo* shledán vinným ze spáchání přestupku. Dodal, že v řízení bylo prokázáno, že se přestupek stal, nebylo však již prokázáno, že se jej dopustil žalobce. Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2015, č. j. 5 Ads 92/2015-24.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Dále především sdělil, že videozáznam založený ve správním spise nebyl v řízení použit ke ztotožnění řidiče, ale k doložení překročení nejvyšší dovolené rychlosti předmětným vozidlem. Podkladem ke ztotožnění žalobce jako řidiče vozidla byla svědecká výpověď zasahujícího policisty a oznámení o přestupku. Žalovaný uvedl, že závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, na které v žalobě poukazoval žalobce, nejsou pro nyní posuzovanou věc příléhavé, neboť v nich šlo o odlišnou věc týkající se nezákonného jednání policistů a jejich vzájemného obviňování s účastníkem řízení. Žalovaný podotkl, že v nyní posuzované věci byla výpověď policisty upřednostněna na základě věrohodnosti jeho výpovědi, a nikoliv na základě jeho příslušnosti k Policii České republiky.
12. Žalovaný zdůraznil, že svědecká výpověď je řádný důkazní prostředek dle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a dle zákona o odpovědnosti za přestupky, přičemž postup při výslechu svědka není těmito zákony stanoven, a proto se má pro posouzení zákonnosti a správnosti výslechu svědka použít judikatura Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 9. 10. 2010, sp. zn. 1 As 34/2010. Podotkl, že zasahující policista byl náležitě vyslechnut, když nejprve spontánně vypovídal o věci a až následně mu byly kladeny otázky zmocněnkyní žalobce, kterými se neúspěšně snažila výpověď policisty znevěrohodnit s ohledem na časový odstup provádění výslechu od spáchání přestupku. Dodal, že při výslechu nebyly kladeny návodné

ani klamavé otázky. Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že by výpověď policisty měla diskvalifikována právě jen z titulu jeho funkce, zrovna tak nebyla z totožného důvodu upřednostněna. K hodnocení svědeckých výpovědí policistů a dalších účastníků žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 194/2016-26. Žalovaný podotkl, že výpověď policisty byla posouzena jako věrohodná s ohledem na skutečnost, že byla konzistentní, logicky provázaná, odpovídala běžnému postupu při silniční kontrole, shodovala se dalšími důkazy obsaženými ve správním spisu, především s oznámením o přestupku, ačkoliv si musel děj připomenout videozáznamem, na němž však samotná kontrola zachycena není, nýbrž jen to, co jí předcházelo. Dodal, že k zapamatovatelnosti dané události u svědka přispěla skutečnost, že je neobvyklé, když přestupce spáchá současně dva přestupky, přičemž jeden na místě uzná a zaplatí pokutu a druhý uznat odmítne, jako se tomu stalo v nyní posuzovaném případě. Žalovaný pokračoval, že naproti tomu výpověď žalobce popisuje děj až absurdně, když vozidlo měla řídit osoba blízká žalobci, přičemž pokutu za nedisponování dálniční známkou zaplatil žalobce, doklady předložil také jenom žalobce, přičemž skutečnost, že v oznámení o přestupku byl jako přestupce uveden on, žalobce nikterak neřešil. Žalovaný odmítl myšlenku žalobce, že v případech tvrzení proti tvrzení by měla být dle zásady *in dubio pro reo* upřednostněna výpověď obviněného před výpovědí policistů. Podotkl, že věrohodnost výpovědi musí být vždy posuzována na základě jejího obsahu a v kontextu dalších okolností, nikoliv na základě procesního postavení svědka.

13. Žalovaný uvedl, že při určování totožnosti řidiče vycházel ze závěrů rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, sp. zn. 7 As 83/2015, 21. 2. 2019, sp. zn. 1 As 304/2018, ze dne 21. 10. 2019, sp. zn. 1 As 105/2019, a ze dne 12. 12. 2019, sp. zn. 7 As 469/2018. Podotkl, že totožnost řidiče byla určena na základě shodujících se údajů obsažených v oznámení o přestupku a ve svědecké výpovědi zasahujícího policisty, přičemž uvedené důkazy nebyly účinně zpochybněny. Dále žalovaný nesouhlasil se zpochybněním správnosti vyplněných údajů na oznámení o přestupku, když dle žalobce nebyla kolonka pro svědky vyplněna z důvodu pochybení policisty. Žalovaný k tomuto konstatoval, že kolonka pro svědky nebyla na oznámení o přestupku vyplněna proto, že žádný svědek v dané věci nefiguroval, stejně jako nebyla na oznámení o přestupku vyplněna kolonka pro email či datovou schránku, jelikož dané údaje nebyly poskytnuty. Nejednalo se tedy o pochybení ze strany policisty. Žalovaný rovněž odmítl námitku, že policista při podávání svědecké výpovědi a sepisování úředního záznamu vycházel toliko z údajů uvedených v oznámení o přestupku, když konstatoval, že se jedná o zcela logický postup, kdy oznámení o přestupku je na místě přestupku sepsáno jako první a až poté je sepsán úřední záznam a případně podána svědecká výpověď. K uvedenému žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2019, sp. zn. 9 As 145/2018.
14. Žalovaný rovněž odmítl žalobní námitku, že výpis z evidenční karty řidiče byl hodnocen jako důkaz o spáchání přestupku žalobcem. Zdůraznil, že výpis z evidenční karty řidiče byl hodnocen v rámci úvah o osobě pachatele při určování druhu a výše trestu. K uvedenému žalovaný odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2019, sp. zn. 1 As 365/2019.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

15. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
16. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
17. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 15. 4. 2019 bylo městskému úřadu Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, odbor služby dopravní policie, dálniční oddělení Nová Ves, doručen úřední záznam o dopravním přestupku žalobce, jehož se měl dopustit tím, že dne 11. 4. 2019 v 9:15 hodin v úseku 29. kilometru dálnice D8, ve směru jízdy na Ústí nad Labem, jako řidič motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost 130 km/h, když mu byla silničním rychloměrem PolCam PC 2006 naměřena rychlost 155 km/h, po odečtu odchylky rychloměru 5 km tedy byla žalobci naměřena rychlost jízdy 150 km/h. Žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 20 km/h. V úředním záznamu bylo rovněž uvedeno, že žalobce na místě uhradil pokutu za chybějící dálniční známku, avšak přestupkové jednání stran překročení nejvyšší dovolené rychlosti žádal zaslat do správního řízení. Součástí tohoto úředního záznamu bylo i oznámení o přestupku s podrobnými údaji o přestupku, dále výstupy z rychloměru, ověřovací list k danému rychloměru a výpis z evidenční karty řidiče žalobce.
19. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že městský úřad rozhodl příkazem ze dne 23. 4. 2019, proti němuž podal žalobce včasný odpor. Dne 20. 6. 2019 bylo konáno první ústní jednání za přítomnosti žalobce. Dne 2. 7. 2019 bylo do správního spisu doručeno CD s videozáznamem ze silniční kontroly. Dne 24. 9. 2019 se konalo druhé ústní jednání za účasti zmocněnkyně žalobce a zasahujícího policisty, při kterém byl proveden výslech zasahujícího policisty. Dne 4. 10. 2019 obdržel městský úřad od zmocněnkyně žalobce písemné vyjádření k provedeným důkazům. Městský úřad dne 8. 10. 2019 vydal prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce včasné odvolání. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 24. 6. 2020.
20. Dle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše

90 km/h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h.

21. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.
22. Dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
23. Soud předesílá, že žalobce v žalobě uznal, že došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti, tak jak to bylo popsáno v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí. Namítal však, že dané vozidlo neřídil on, a tudíž přestupek nespáchal. Předmětné tvrzení opíral o to, že ve správním spise nejsou obsaženy důkazy, které by prokazovaly, že vozidlo řídil skutečně on, přičemž zpochybňoval věrohodnost svědecké výpovědi zasahujícího policisty z důvodu časového odstupu jeho výpovědi a jelikož policista před výpovědí zhlédl videozáznam z měření rychlosti. Dále žalobce zpochybnil údaje uvedené v oznámení o přestupku, když konstatoval, že policisté v kolonce svědků zřejmě opomenutím ve spěchu zapomněli uvést další osobu. Podotkl, že svědecká výpověď i úřední záznam vycházely již toliko z údajů uvedených v oznámení o přestupku. Namítal, že na fotografiích na výstupu rychloměru a na videozáznamu z měření rychlosti není žalobce zachycen jako řidič vozidla. Skutečnost, že se předmětného přestupku dopustil žalobce, nedokazoval ani výpis z evidenční karty řidiče. Na základě uvedených tvrzení žalobce uzavřel, že s ohledem na zásadu presumpce nevinu a z něho vyplývajícího principu *in dubio pro reo* mělo být rozhodnuto v jeho prospěch, jelikož obsahem správního spisu nebyly žádné důkazy, které by jej identifikovaly jako řidiče vozidla, tedy existovaly důvodné pochybnosti o jeho vině.
24. Soud zdůrazňuje, že o překročení nejvyšší dovolené rychlosti tedy není ve věci sporu. Skutečnost, že předmětný vůz překračující nejvyšší dovolenou rychlost řídil žalobce, dokazuje svědecká výpověď zasahujícího policisty prap. M., jenž v protokolu o ústním jednání ze dne 24. 9. 2019 především popsal skutkový děj tak, že žalobce jel ve vozidle sám, na místě zaplatil pokutu za to, že ve voze nebyl řádně vylepen platný dálniční kupon a byla u něj provedena negativní dechová zkouška. Žalobce zpochybnil výpověď policisty nekonkrétním tvrzením, že by výpovědi policisty neměla být automaticky dávana přednost před výpovědí obviněného, že byla provedena s delším časovým odstupem a po zhlédnutí videozáznamu z měření rychlosti.
25. K tomuto soud konstatuje, že žalobci se výpověď policisty zpochybnit nepodařilo. Zhlédnutí videozáznamu založeného ve správním spise, na němž je zachycen toliko průběh měření rychlosti vozidla žalobce při jízdě z policejního vozu a není na něm zachycena podoba řidiče, nemohl žádným relevantním způsobem ovlivnit výpověď policisty v neprospěch žalobce. Nanejvýš mohl vypovídajícímu policistovi celou událost připomenout a pomoci mu podrobněji si vybavit celý děj. Výpověď policisty byla provedena zhruba pět a půl měsíce po přestupkovém jednání, což ještě není tak dlouhá doba na to, aby si policista nevybavil podstatné skutečnosti z policejní kontroly, která, jak policista uvedl, nebyla úplně obvyklá, když žalobce na místě uznal a zaplatil pokutu za nedisponování dálničním kuponem, ale přestupek týkající se překročení nejvyšší dovolené rychlosti žádal projednat ve správním řízení. Nutné je rovněž podotknout, že podstata

výpovědi policisty se shodovala s údaji uvedeným v oznámení o přestupku sepsaném na místě a v čase hned po spáchání přestupku.

26. K tvrzením žalobce vztahujícím se ke zpochybnění výpovědi zasahujícího policisty soud podotýká, že existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu, ze které lze dovodit, že je možné přihlížet ke svědeckým výpovědím zasahujících policistů. Již v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“* Judikatura tedy považuje za standardních okolností zasahující policisty za nestranné svědky.
27. Současně soud uvádí, že výpovědi policisty nebyla dána přednost před tvrzením žalobce automaticky z titulu jeho příslušnosti ke sboru Policie České republiky, ale na základě hodnocení jejího obsahu a porovnání tvrzení svědka s dalšími podklady rozhodnutí. Je třeba zdůraznit, že žalobce výpověď policisty zpochybnil toliko nekonkrétním tvrzením, že se mohl zmýlit. Žalobce tedy např. netvrdil žádné skutečnosti svědčící o podjatosti zasahujícího policisty, které by mohly potenciálně zpochybnit jeho výpověď. O důvěryhodnosti výpovědi policisty v kontextu dalších skutečností vyplývajících ze správního spisu nejsou důvodné pochybnosti. Policista vypověděl, stejně jako v oznámení o přestupku, že žalobce jel ve voze sám, a tudíž jej musel řídit. Policista dále uvedl, že u žalobce byla provedena na místě dechová zkouška, která má smysl toliko u řidiče vozidla, přičemž žalobce tuto skutečnost nikterak nezpochybnil. Rovněž žalobce nezpochybnil skutečnost, že na místě uznal a zaplatil pokutu za přestupek dle § 42a odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích, kterého se dle výslovného znění daného ustanovení může dopustit pouze řidič vozidla. Tvrzení žalobce, že pokutu za nevylepený dálniční kupon ve vozidle uhradil jako statutární orgán společnosti, které vozidlo patří, je tudíž liché, neboť za daný přestupek mohl být uznán vinným pouze jako řidič.
28. K tvrzení žalobce, že zasahující policista nedopatřením opomněl v oznámení o přestupku vyplnit údaje o svědkovi, soud konstatuje, že v kolonce označené v tiskopise „Údaje ke svědkům a zajištěné důkazní prostředky“ zasahující policista uvedl: „videozáznam ze systému PolCam, 3x foto (začátek + konec měření rychlosti, RZ)“. Otázkou zajištěných důkazních prostředků se se zasahující policista tedy na místě zabýval a skutečnost, že žádné svědky neuvedl, odpovídá tomu, že prostě danému jednání žádní svědci přítomni nebyli. Žalobce pak své tvrzení, že ve vozidle byla přítomna další osoba, nijak dále nekonkretizoval ani toto tvrzení nijak nedoložil. Toto tvrzení žalobce tedy soud stejně jako správní orgány vyhodnotil jako tvrzení účelové, které bylo v příkrém rozporu s obsahem svědecké výpovědi zasahujícího policisty.
29. Soud tedy shrnuje, že žalobci se nepodařilo výpověď policisty zpochybnit a výpověď policisty je tak stěžejním důkazem prokazujícím skutečnost, že vozidlo řídil žalobce a tedy

že se žalobce dopustil předmětného přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

30. Dále žalobce zpochybňoval důkazy, které dle jeho tvrzení měly dokazovat, že vozidlo řídil on. Žalobce zpochybňoval důkazy fotografiemi na výstupech z rychloměru, videozáznamem z měření rychlosti a evidenční kartou řidiče. K námitce soud sděluje, že žalobcem uvedené důkazy nikterak nesloužily v předmětném řízení k prokázání skutečnosti, že řidičem vozu byl žalobce. Skutečnost, že vozidlo řídil žalobce, byla doložena toliko svědeckou výpovědí policisty, což výslovně uvedl městský úřad v prvostupňovém rozhodnutí na str. 5, přičemž žalovaný napadené rozhodnutí potvrdil. Zpochybňování uvedených důkazů je tedy ve vztahu k identifikaci žalobce jako osoby řidiče vozidla zcela irelevantní a soud uvedeným žalobním námitkám nepřisvědčil.
31. K poukazu žalobce na skutečnost, že oznámení o přestupku, úřední záznam a výpověď zasahujícího policisty jsou podklady, které vycházejí z jednoho zdroje, soud okazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2019, č. j. 9 As 145/2018-32, kde je uvedeno: *„Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že oznámení o přestupku, úřední záznam a výpovědi zasahujících policistů jsou podklady, které pochází všechny z jednoho zdroje, tedy od zasahujících policistů. Jsou-li však vzájemně souladné a nevyskytují-li se v nich rozpory, může se jednat o indicii, že popisované jednání se skutečně stalo tak, jak tyto materiály zachycují. Ostatně konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu aprobovala možnost prokázání spáchání přestupku pouze na základě těchto „trojjediných“ podkladů (srovnej rozsudky ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114, ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 – 47, či ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 As 69/2018 – 37).“* V daném případě nebyly dány žádné indicie, které by zpochybňovaly skutečnosti zachycené v předmětných podkladech rozhodnutí. Dle soudu tedy správní orgány nepochybily, pokud v souladu s výše citovaným judikátem z uvedených podkladů při posouzení případu vycházely.
32. Soud tedy uzavírá, že skutkový stav věci byl náležitě zjištěn bez důvodných pochybností v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí. V řízení bylo zjištěno a důkazy založenými ve správním spise dostatečně doloženo, že žalobce jako řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost, tak jak je uvedeno shora. Tudíž nemohlo být v duchu zásady *in dubio pro reo* rozhodnuto ve prospěch žalobce, jak požadoval v žalobě. Soud se tedy neztotožnil ani s touto žalobní námitkou.
33. K poukazu žalobce na nález ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2015, č. j. 5 Ads 92/2015-24, že uvedené odkazy jsou pro daný případ nedůvodné, neboť tato rozhodnutí vycházela z odlišného skutkového stavu.
34. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádnou ze žalobních námitek neshledal důvodnou, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. června 2022

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce